

dersom der ikke sker en Forandring paa St. Croix, vil den blive en Byrde for Moderlandet, ligesom en enkelt svensk D. er det for Sverrig og en anden D. jeg huster ikke hvilken, for et andet Land, men det er ogsaa lige meget. Derimod er man noget uenig om Marsagen til dette Forhold. Selve Plantageeierne derovre sige, at det er Regnmængden eller rettere Regumangelen, der er Skyld deri; den er aftagende, siger man. Nu kan det jo heller ikke negtes, at i de 3 Aar 1871, 1872 og 1873 har Høsten været meget ugunstig; den er endogjaa for det sidste Aars Bedkommende sunken ned til 2,600 Fade, hvorimod den for et Middelaar er 9,000 Fade. I det Hele stiller det sig saaledes, at Indtægterne gjennemsnitlig ved Driften aarlig er 700,000 Dollars, hvorimod Omkostningerne ere 640,000 Dollars, det vil altsaa sige, at der bliver et Overskud tilbage af 60,000 Dollars, hvilket er saa uheldigt et Resultat som muligt. Jeg kommer nu til Marsagerne, og Plantageeierne angive da som sagt Regnmængden som Marsag, men en Mængde Optegnelser have godtgjort, at dette ikke er Tilfældet. Der er ogsaa tidligere indtruffet uheldige Maringer, ligesom i Aarene 1871, 72 og 73. Magtet Materialierne ikke ere meget righoldige til deraf at danne sig nogen Mening om Regnmængden, saa er man dog kommen til det Resultat, at Regnmængden gjennemsnitlig er den samme paa Verne nu som tidligere, og det kan altsaa ikke være Marsagen. Jeg har tidligere i dette Thing paapeget, at Administrationsudgifterne vare dyrere paa de vestindiske Der end paa de omliggende Der, og jeg har bevist det ved Oplysninger, hentedede fra den Betænkning, som blev afgiven af Udvalget i 1870, da man ligeledes fordrede Understøttelse til Verne. Man har ogsaa tidligere fremhævet det uheldige Arbejderforhold, som mere ligner et Slaveforhold end et Forhold i et nogenlunde frit Land, idet Negrene ere forpligtede til at arbejde en vis Tid, og de faae ligemeget for deres Arbejde, enten de bestille Tid eller Meget. Dette er et saa uheldigt Forhold, at man næsten skulde synes, at det var umuligt at opretholde det saa mange Aar efter, at Slaveriet er affkaffet; men dog er det sikkert, at Alle ere enige om, at efter som Forholdene nu ere derovre, gaar det ikke an med et Slag at ophæve disse Regulativer; men der maa ske noget Andet. Hvad Administrationsudgifterne angaar, da skal der ikke være Udfigt til, at de kunne indskrænktes, men jeg maa dog fremdeles holde for, at de ere for høie. Blandt Marsagerne til det uheldige Forhold paa

Verne skal jeg foruden dem, jeg har nævnt, tilføje mig at fremsætte nogle flere. Jeg skal saaledes gjøre opmærksom paa, at efter hvad man kan se af de Oplysninger, som fremkom, da ere de nuværende Plantageeiere for Størstedelen forhenværende Forvaltere, som kom over til Verne i gode Maringer, idet de oprindelige Plantageeiere sædvanlig ikke opholdt sig paa Verne. Disse Forvaltere brugte den saakaldte Kovdrift. De tjente selv dygtigt; men da denne Sukkerdyrkning i det Uendelige, uden at Jorden fik nogen Hvile, blev forfat, saa fulgte deraf, at Jorden blev udtørret og udpint, og det havde da atter til Følge, at de oprindelige Eiere gik fallit. Forvalterne kom da til at overtage Plantagerne, men de vedblev at fortsætte med den gamle Driftsmaade. Som Exempel paa, hvorledes Forvalterne den Gang berigede sig, skal jeg oplyse, at der var en Mand, som var Forvalter i 8 Aar. Han havde en aarlig Løn af 800 vestindiske Dalere, men han samlede dog i samme Tid en Kapital af ikke mindre end 14,000 vestindiske Dalere. At Saadant ikke er gaaet til paa den bedste Maade, vil sikkert være indlysende. Som sagt, da Forvalterne nu endelig kom til at overtage Eiendommene, fortsatte de med den samme Kovdrift, det vil sige, de vedblev at plante Sukkerrør i det Uendelige, og de vedblev at dyrke Jorden paa samme Maade, som Dens tidligere Beboere have gjort i 200 Aar, medens der samtidig i Sukkerproduktionen skete uhyre store Fremskridt. Den Dyrkningsmaade, som de brugte, skal jeg meget kort forklare. De pløje en Jure med 5 Fods Mellemrum, hvorimellem de lade den grønne Jord staa, og i den dybe Rende, som de have pløjet, plante de Sukkerrør. Følgen heraf bliver da naturligvis den, at Rødderne ikke kunne strække sig ned i denne ukultiverede Jord, medmindre der kommer en stor Mængde Regn, og naar dette ikke sker, og Jorden saaledes ikke kan blive løs, saa følger deraf, at Planterne ikke kan faae Næring. Paa de omliggende Der, f. Ex. paa Barbados, pløjer man Jorden over det Hele, saa at den over Alt bliver løs; man har derved opnaaet meget gode Resultater, og dersom Jorden paa St. Croix blev drevet paa samme Maade, saa vilde deraf følge, at Indtægterne vilde blive næsten dobbelt saa store eller henved 1,400,000 \$. Man vil heraf se, at Agerbruget derovre ganske vist trænger til en Forandring, men desuden henligger den Del af Jorden, som skulde bruges til Græsning, uden nogen sinde at indtages. Man mener nu at kunne bøde paa disse Ulemper derved, at der oprettes fælles Rogierier, idet det skulde blive muligt derved,